

Baba Kama Sources 31

שיטה מקובצת מסכת בבא מציעא דף יד עמוד א

עד שלא החזיק בה יכול לחזור בו. פירוש משום מקח טעות. משהחזיק בה אינו יכול לחזור בו משום מקח טעות. אבל אם מכרה לו באחריות אפילו משהחזיק בה יכול לחזור בו דאמר ליה סוף סוף עלך קמהדרנא. איכא דאמרי וכו' איכא דמוקי בהא מילתא כיון דאמרינן שאם יצאו עליה עסיקין עד שלא החזיק בה יכול לחזור בו דהא דאמרינן בבבא בתרא הא דאמור רבנן המוכר שדה לחברו שלא באחריות ויצאה מתחת ידו אינו חוזר עליו אפילו נמצאת שאינה שלו נמי אין חוזר עליו דוקא שיצאה מחמת ידו משהחזיק בה אבל אם יצאה מידו עד שלא החזיק בה חוזר עליו משום מקח טעות. ולא מילתא היא שאפילו עד שלא החזיק בה אם ראה העסיקין ושהה כדי שיעמוד עליהם אם יש בהן ממש אם לאו ולא חזר בו ויצאה בסוף מתחת ידו שוב אינו יכול לחזור בו. ומה אלו מוכר בהמה לחברו ונמצאת בעלת מום ראה את מומיה או ששהה כדי להראותה ולא חזר בו הלא אינו יכול עוד לחזור בו מפני שהוא כביטול מקח שאם שהה כדי שיראה לתגר שאינו יכול לחזור בו וזהו כמו כן שראה העסיקין ועמד עליהם ולא חזר בו שוב אינו יכול לחזור בו ואם יצאת מתחת ידו אינו חוזר עליו. ואם תאמרו הרי אמרו שעד שלא החזיק בה יכול לחזור בו אלמא כל זמן שלא החזיק בה יכול לחזור בו ואפילו שהה כמה דהא לא קא יהיב שיעורא אלא עד שהחזיק והא לא החזיק יאמרו לו אם קרית לא שנית ואם שנית לא פירשו לך שאלו אמר עד שיחזיק בה יכול לחזור בו משיחזיק בה אינו יכול לחזור בו היה כדברך עכשיו שאמר עד שלא החזיק בה משהחזיק בה כך רצה לומר אם יצאו עליה העסיקין עד שלא החזיק בה יכול לחזור בו ולעולם לאלתר או כפי השיעור שאמרנו אבל אם יצאו העסיקים משהחזיק בה כיון שלא המתין לראות אם יצאו עליה עסיקין אם לאו ומיהר להחזיק בה ודש אמצרי וערבה עם שדותיו סבר וקביל כבר חשב בלבו שאפילו יצאו עליה עסיקין אינו חושש ובאמת וברור כל שכן אם משיצאו עליה החזיק שכבר ראה וקביל ואין סבר וקביל אלא ראה וקביל. ראב"ד:

שיטה מקובצת מסכת בבא מציעא דף יד עמוד א

והריטב"א כתב וזה לשונו: פירש ר"ת דמיירי בשנתן מעות ובאתרא דלא קנו בכספא וקאמר כי אף על פי שנתן מעות כל זמן שלא החזיק בה יכול לחזור ואפילו מי שפרע ליכא וכו'. ואינו מחזור חדא דהא במקום שאין כותבין את השטר מעות קונות בלא חזקה ובמקום שכותבים לא קנה עד שיכתוב השטר כדאיתא בפרק קמא דקידושין. ועוד דבקרקות אין בו מי שפרע כדאיתא בירושלמי בהדיא. ועוד דכיון דאמר ראובן שמכר שדה לשמעון משמע שנתקיימה המכירה כראוי. לכך הנכון לומר דהכא בשמכר שדה לשמעון כראוי בכסף ושטר וחזקה האמורה כאן אין חזקה קנין אלא שיעור בתוכה כאדם שבא להחזיק בשלו שנקראת בלע"ז פושישיון וקאמר שאם קודם שירד לתוכה יצאו עליה עסיקין יכול לחזור בו ומחזיר שדהו למוכר ומחזיר לו המוכר מעותיו שזה כעין מקח טעות הוא דאנן סהדי דלא לקח זה על דעת שיצאו עליה עסיקין קודם שיחזיק בה אבל משהחזיק בה אינו יכול לחזור בו דהא כיון שירד בתוכה גליא דעתיה דסבר וקביל והיינו דשיילינן וחזקה זו מאימת הוא ומהדרין ממי דייש אמצרי. ואיכא דקשיא ליה הא דאמרינן בפרק חזקת המוכר שדה לחברו שלא באחריות ובא בעל חוב וטרפה אינו חוזר עליו נמצאת שדה שאינו שלו חוזר עליו ורב זביד אמר בין כך ובין כך אינו חוזר עליו והלכתא כרב זביד. יש לומר דהתם מיירי לאחר שהחזיק בה. אי נמי אפילו קודם שהחזיק בה וכגון שנטלו ממנו עוררין שאינו יכול להחזיר שדהו למוכר אלא שבא לתבוע מדין אחריות דבהא ודאי אין לו עליו כלום כיון דשלא באחריות זבין ודייקא נמי דהתם נקט לישנא דאינו חוזר עליו והכא לא נקט לישנא דחוזר עליו אלא דקאמר יכול לחזור בו ואינו יכול לחזור בו. מפי רבינו בשם רבו רבינו הגדול:

רא"ש מסכת בבא מציעא פרק א סימן לח

אמר אב"י ראובן שמכר שדה לשמעון באחריות ואתא ב"ח דראובן וקטריף לה מיניה דינא הוא דאזיל ראובן ומשתעי דינא בהדיה. ולא מצי א"ל לאו בעל דברים דידי את. דא"ל כי מפקת מיניה עליה דידי הדר וכך הוי כאילו היתה עדיין בידי ואתה בא להוציאה ממני. ונפקא מיניה אם עשה אפותיקי דראובן מצי לסלוקי בזוזי ושמעון לא מצי לסלוקי² א"נ כדמסיק ביה שיעור ארעא ולא שיעור שבחא משמעון הוה גבי ארעא ושבחא ולא יהיב מלוה לשמעון אלא הוצאה בלבד משום דא"ל ארעא דידי אשבחא. ואיכא דאמרי אפי' שלא באחריות נמי. דא"ל לא ניחא לי דליהוי לשמעון תרעומת עלי. אמר אב"י ראובן שמכר שדה לשמעון שלא באחריות ויצאו עליה עסיקין פי' עוררין וכבר קנאה שמעון בקנין סודר או בשטר או בחזקה ולא נתן המעות. עד שלא החזיק בה [דף יד ע"ב] יכול לחזור בו. משהחזיק בה אין יכול לחזור בו. דא"ל חייטא דקיטרי סברת וקבלת. ומאימת הוי חזקה. פי' איזהו חזקה שקבעו חכמים לחזרה אחרי שכבר קנאה בקנין סודר או בשטר³ או בחזקה דרפק בה פורתא. ממי דייש אמצרי פי' שהלך סביב למצרי השדה לראות ולעמוד על ענין השדה. שכך נהגו הקונים לקיים המקח לאלתר באחד מן הקנינים ומעכב המעות בידו עד שילך לראות ענין השדה אם היא באותו ענין שאמר לו המוכר. ומתוך שנגמר המקח יצא לו קול ומי שיש לו ערעור יודע ערעורו. ויכול הלוקח לחזור בו

עד דדייש אמיצרי.^מ והקנין לפי המנהג דאמרי' לקמן בפרק הרבית (דף עד א) האי סיטומתא קניא. וא"ד אפילו באחריות נמי דא"ל אחוי טירפך ואשלם לך. עוד הארכתי בפ"ק דב"ק:

שיטה מקובצת מסכת כתובות דף צב עמוד ב

אמר אביי ראובן שמכר שדה לשמעון שלא באחריות וכו' עד שלא החזיק בה כו'. פרש"י אם לא נתן מעות משהחזיק בה אינו יכול לחזור דקרקע נקנית בחזקה כי א"ל לך חזק וקני ויש שמחזיקין מיד ונותנין המעות לאחר זמן ומשהחזיק בה נתחייב בה עכ"ל ולפי זה אין להקשות דהכא אסקינן דאפילו שלא באחריות נמי יכול לחזור בו ואלו בפ' חזקת הבתים אמרינן דאע"ג דאמור רבנן המוכר שדה לשמעון שלא באחריות אינו חוזר עליו נמצאת שאינה שלו חוזר עליו ורב זביד אמר אפילו נמצאת שדה שאינה שלו אינו חוזר עליו דא"ל להכי זבני לך שלא באחריות דהתם כשפרע המעות או שזכה בקרקע בשטר או בחזקה מה שאין כן בזו שלא זכה עדין בקרקע ולפיכך יכול לחזור בו אבל אין פ"י זה נכון וכמה תשובות בדבר דאם כן דלא פרע מעות ולא זכה בקרקע פשיטא דיכול לחזור בו ולא היה צריך לומר אלא דמשהחזיק בה אינו יכול לחזור בו ועוד דמאי שנא דנקט חזקה הא ידעינן דחזקה קונה ומתני' היא ועוד היכי אמרת דחזקה הויא מכי דייש אמצרי ומה הוצרכנו לשאול מאימתי הויא חזקה והלא משנה שלימה היא נעל וגדר ופרץ כל שהוא הרי זו חזקה ועוד לישנא דמאימתי הויא חזקה לא א"ש ועוד כיון דקאמר ראובן שמכר שדה לשמעון מכלל שמכרה כראוי וזכה בה הלוקח באחת מן הקניות דאי לא אין כאן שום מכר לכך הנכון דהכא כבר זכה בה ראובן כראוי וחזקה דאמרינן הכא היינו שיווד לתוכה כאדם המחזיק בשלו ואמרינן דעד שלא ירד לתוכה להחזיקה בשלו יכול לחזור בו ואף על גב דאיכא כסף ושטר וחזקה דאדעתא דהכי לא זכו וכמקח טעות הוא אבל כיון שירד לתוכה סביר וקביל ואינו יכול לחזור בו והשתא לא דמיא הא להאי דרב זביד דהתם בשכבר החזיק בה אלא שבא לתבוע אחריות ואמרינן שאינו חוזר האחריות על המוכר והכא אמרינן שכל זמן שלא מיחה בו בעל השדה יכול לחזור בו שלא יהא מכר כלל בין כשלקח באחריות או שלא באחריות ודייקא נמי דהתם נקט לישנא דחוזר עליו ואינו חוזר עליו דמשמע חזקה משום אחריות והכא נקט יכול לחזור בו ואינו יכול לחזור בו. הריטב"א ז"ל:

יד רמ"ה מסכת בבא בתרא דף מד עמוד ב

(קנו) ושמעינן מינה דהמוכר שדה לחבירו שלא באחריות ובא בעל חוב וטרפה אינו חוזר עליו. ולא תימא דוקא בבעל חוב דבעלים הראשונים, אלא אפילו בא בעל חובו של מוכר וטרפה אינו חוזר עליו, דאמר ליה להכי זביני לך שלא באחריות כדבעינן לברורי לקמן מדרבין בר שמואל. ואפילו היכא דנמצאת שדה שאינה שלו אינו חוזר עליו, דאמר ליה להכי זביני לך שלא באחריות כדרב זביד.

והני מילי היכא דפריש ליה שלא באחריות אבל בסתמא אפילו טרפה בעל חוב חוזר עליו. דהא אסיקנא הלכתא בהדיא בפרק שנים אוחזין בטלית (ב"מ דף ט"ו ע"ב) דאחריות טעות סופר הוא בין בשטרי הלואה בין בשטרי מקח וממכר.

ואי קשיא לך ההיא (ב"מ דף י"ד ע"א) דאמר אביי ראובן שמכר שדה לשמעון שלא באחריות ויצאו עליה עסיקין, עד שלא החזיק בה יכול לחזור בו משהחזיק בה אינו יכול לחזור בו דאמר ליה חיתא דקטירי סברת וקבילת. ועל כרחיך האי עד שלא החזיק בה דקאמרינן התם לאו למימרא דאכתי לא קניא בחד מאנפי הקנאות דאם כן מה לי יצאו, עליה עסיקין מה לי לא יצאו כל כמה דלא קניא יכול לחזור בו ומכי קניה אינו יכול לחזור בו. ועוד מאי שנא דנקט חזקה מכלהו אנפי הקנאות, לימא עד שלא זכה בה. ומשזכה בה ועוד דקא מיבעיא לן עלה מאימתי הויא חזקה [וקאמר] מכי דייש מצרי. (או) [ואי] בחזקה דקני בה קא מיירי עד כאן לא שמעינן היכי דמיא חזקה דאצטריך השתא למבעי מאימתי הויא חזקה, והא מתני תנן נעל גדר פרץ כל שהוא הרי זו חזקה ואיתמר עלה כמה מתנייתא וכמה שמעתתא ועוד מאי שנא דשבקה לחזקה דמתני ונקט האי אנפא דמכי דייש מצרי. ועוד הא מדאמרינן עלה ואיכא דאמרי אפילו באחריות נמי דאמר ליה אחוי ליה טירפך ואשלם לך, ש"מ בדיהיב ליה דמים עסקינן וקיימא לן דקרקע נקנית בכסף, ואפילו הכי עד שלא החזיק בה יכול לחזור בו. אלא לעולם דקניה בחד מאנפי הקנאות, ואפילו הכי אם יצאו עליה עסיקין יכול לחזור בו משום מקח טעות. דנהי דלא קביל עליה אחריות, מצי אמר ליה חיתא דקטירי לא זבני מינך. והיינו דקאמרינן עד שלא החזיק בה משיצאו עליה עסיקין יכול לחזור בו, ואם החזיק בה משיצאו עסיקין אינו יכול לחזור בו. דכיון דאחזיק בה לאחר שיצאו עליה עסיקין גלי אדעתיה דניחא ליה בגוה, ומצי אמר ליה חיתא דקטירי סברת וקבילת.

וכיון דאיתברר דאע"ג דקניה בחד מאנפי הקנאות, כיון דיצאו עליה עסיקין יכול לחזור בו. אם כן הא דאמר רב זביד אפילו נמצאת שאינה שלו אינו חוזר עליו דאמר ליה להכי זביני לך שלא באחריות היכי דמי. אי דאחזיק בה לאחר שנמצאת שאינה שלו, אי הכי מאי שנא דנקט טעמא דלהכי זביני לך שלא באחריות דמשמע אפילו לא החזיק בה לאחר

שנמצאת שאינה שלו האי משום דאמר ליה חיתא דקטירי סברת וקבילת מיבעי ליה. ועוד דעל כרחיך רב פפא ורב זביד סתמא קא מיירו ומשמע מסתמא דכשלא החזיק בה קא מיירי, דאי בשהחזיק בה לא הוה שתיק גמרא מינה. אלא לאו בשלא החזיק בה לאחר מיכן, ואם כן אמאי אינו חוזר עליו.

ומסתברא דכי קאמר אביי יכול לחזור בו בסתמא כגון דלא פריש ליה אחריות ולא פריש ליה נמי דלא קביל עליה אחריות, ומאי שלא באחריות דקאמר דלא כתב ליה אחריות ואמטול הכי עד שלא החזיק בה יכול לחזור בו. דלא מיבעיא למאן דאמר אחריות טעות סופר הוא דכיון דלא החזיק בה משיצאו עליה עסיקין יכול לחזור בו. אלא אפילו למאן דאמר אחריות לאו טעות סופר הוא ומסתמא לא קביל עליה אחריות, יכול לחזור בו משום מקח טעות. דנהי דמסתמא לא קביל עליה מוכר אחריות, מסתמא נמי לא פקע דינא דמקח טעות מיניה עד דמתני עליה דלוקח בפירוש, מידי דהוה אמומין דמסתמא הוי מקח טעות עד דאתני עליה דלוקח בפירוש. והיינו טעמיה דאביי אליבא דלישנא קמא גבי בבא דעד שלא החזיק בה. וכי פליגי רב פפא ורב זביד היכא דפריש ליה על מנת שאין לך עלי אחריות, דאמר ליה להכי איכפלי וזביני לך שלא באחריות דאפילו נמצאת שדה שאינה שלי לא תהא חוזר עלי. דייקא נמי דהא נקיט הכא טעמא משום דא"ל להכי זביני לך שלא באחריות, דמשמע דטעמא דמילתא משום דגלי מוכר אדעתיה מעיקרא דלא קביל עליה אחריות כלל וסבר לוקח וקביל עליוהי. ואלו בשמעתיה דאביי לא קא נקיט טעמא משום דאמר ליה להכי זביני לך שלא באחריות, דהא לא אתני עליה בפירוש דלא קביל עליה אחריות. אלא משום דאמר ליה חיתא דקטירי סברת וקבילת, דמשמע משום דאחזיק בה לאחר שיצאו עליה עסיקין. ואשכחן לישנא דשלא באחריות כי האי גוונא דגרסינן בפרק שנים אוחזין בטלית (ב"מ דף י"ד ע"א) כי הא דאבוה בר איהי זבין עיליתא מאחתיה שלא באחריות, אתא בעל חוב טרפה מיניה. אתא לקמיה דמר שמואל אמר ליה כתבה לך אחריות, אמר ליה לא. אמר ליה אם כן זיל שלמה. אמר ליה והא מר הוא דאמר אחריות טעות סופר הוא. אמר ליה הני מילי בשטרי הלואה, אבל בשטרי מקח וממכר לא עביד איניש דזבין ארעא ליומיה. והא התם דבסתמא קאי וקרי ליה שלא באחריות.

תדע דכי פליגי רב פפא ורב זביד בדפריש ליה שלא באחריות פליגי. דאי בסתמא אפילו בא בעל חוב וטרפה נמי חוזר עליו דאחריות הוא בין בשטרי הלואה בין בשטרי מקח וממכר כדקא פסק רבא הלכתא בהדיא בפרק שנים אוחזין בטלית (ב"מ דף ט"ו ע"ב). ורב פפא ורב זביד בתראי אינון טפי מרבא ולא סגיא דלא שמיע להו פיסקיה דרבא. דהא רב זביד גופיה קאמר כמה שמעתתא משמא דרבא בפרק אלו מציאות (ב"מ דף כ"ג ע"א) גבי סימן העשוי לידרס וגבי סימן הבא מאליו וגבי פיסקא דהלכתא כריכות ברשות הרבים אלמא מיניה גמר. אלא על כרחיך כי קאמר רב זביד אינו חוזר עליו היכא דפריש ליה על מנת שאין לך עלי אחריות, אבל בסתמא יכול לחזור בו משום מקח טעות הוא עד דמגלי אדעתיה דסבר וקביל כשמעתיה דאביי. דהא אפילו למאן דסבירא ליה דאחריות לאו טעות סופר הוא ובסתמא לא קביל עליה אחריות, מצי למהדר ביה משום מקח טעות. וכל שכן למאן דסבירא ליה אחריות טעות סופר הוא דמסתמא נמי קביל עליה אחריות.

רא"ש מסכת בבא קמא פרק א סימן ה

[דף ט ע"א] איכא דאמרי * (עפ"ק דב"מ) אפילו באחריות נמי דאמר ליה אחוי טירפך ואשלם לך^ל לפי שכל המעוררים אין זכאין בדין. ונראה דמיירי שלא נתברר הערעור עדיין אלא בא אדם וערער ואמר שדה זו גזלה ראובן ממני ואני רוצה להביא עדים או יש לי חוב על ראובן ואני רוצה להביא השטר. ומשום דברים בעלמא לא יבטל שמעון כחו של ראובן. אבל אם ראו ב"ד אמתלא בדברי המערער כגון שהביא שטר שאין מקוים ואומר שרוצה לקיימו.^כ או אם הוא אומר שיביא העדים בתוך שלשים יום. לא יוציא שמעון המעות מתחת ידו אלא ימתין עד שיעבור זמן שלשים יום דהפוכי בי מטרותא למה לי. אבל אם המערער ירחיק זמן הבאת עדים או אית ליה לראובן מקרקעי^ג או אמיד במטלטלי שיוכל שמעון לחזור עליו אם יוציא המערער הקרקע מתחת ידו צריך ליתן לראובן מעותיו ולא לבטל כוחו בשביל הערעור. אבל אי לא אמיד הוא ואין לו קרקע כיון שיש אמתלא בערעור אין לו לדיין להוציא המעות משמעון עד שיהא בטוח שלא יפסיד מעותיו אם יוציא המערער הקרקע מתחת ידו ועל זה וכל כיוצא בזה נאמר אין לדיין אלא מה שענינו רואות הכל לפי הענין וכן נמי מי שבא לפני ב"ד ואומר יש לי תביעה על פלוני ומצאתי לנכסיו במקום ידוע ואני ירא שאם יבואו לידו יבriחם ולא אמצא מקום לגבות ממנו חובי ומבקש שיעכבו ב"ד הנכסים עד שיתברר תביעתו וכן ראובן שיש לו שטר על שמעון ולא הגיע זמנו עדיין ובא בתוך הזמן וטען כזאת הכל לפי הענין ואם רואה הדיין אמתלא בדברי התובע או שלא יוכל ראובן לגבות חובו משמעון כשיגיע הזמן מצווה הדיין לעכב ממון הנתבע עד שיברר התובע תביעתו או עד שיגיע זמן השטר וכן מצאתי בשם הגאון ז"ל כתוב דתקנתא דרבנן הוא באיניש דמפסיד נכסיה משום השבת אבידה. ולי נראה דלא צריכנא לתקנתא דרבנן אלא דין גמור הוא^ג שחייב אדם להציל עשוק מיד עושקו בכל טצדקי דמצי למיעבד. וכן נמצא תשובה לרב אלפס ז"ל דלא מצי למימר אחוי טירפך ואשלם לך אלא היכא דאית ליה נכסי דסמיך עלייהו הא לאו הכי יכול לחזור בו דמצי א"ל אדהכי והכי אכלת לזוזא וליכא לאישתלומי מינך:

תוספות מסכת בבא בתרא דף צב עמוד ב

אי דליכא לאישתלומי מיניה - אומר ר"י דשפיר גרס אי דליתנהו להנהו זוזי ומה שהקשה ר"ש מההיא דבבא קמא (דף ט.) לאו פירכא היא דמצינא למימר דקיימא לן כרב פפא וכרב הונא בריה דרב יהושע דאית להו התם (דף ז:): דכל מילי מיטב הוא אפילו אית ליה זוזי יהיב ליה אפי' סובין ואף על גב דבע"ח אי אית ליה זוזי לא מצי מסלק ליה בשאר מילי כדאמר בהכותב (כתובות דף פו. ושם) דאמר האי מאן דאית ליה ארעא זוזי ויש עליו כתובת אשה ובעל חוב לבעל חוב מסלק בזוזי ולאיתתא בארעא כו' וקאמר נמי התם ודאי דאמריתו משמיה דרב נחמן האי מאן דמסיק זוזי בחבריה ואית ליה ארעא ולית ליה זוזי דא"ל זיל וטרח זבין ואייתי זוזי א"ל ההוא תולה מעותיו בעכו"ם הוה והוא עשה שלא כהוגן לפיכך עושין לו שלא כהוגן משמע כשיש לו זוזי צריך ליתן לו זוזי ונוכל לחלק בין לוקח דהכא לבע"ח דהתם אדעתא דפרע ליה זוזי אוזפיה אבל לוקח דהכא דהוי טעות לא משלם ליה זוזי כי ליתנהו להנהו זוזי אפילו אית ליה זוזי אחריני דכשהוציא אותן מעות הוי כמו מזיק מעות של חברו והוי דינו כנזקים וה"ר חיים כ"ץ צ"ל פירש דאפילו בע"ח אף על גב דאית ליה זוזי לא משלם ליה אלא מה שירצה דכל מילי מיטב הוא דלא עדיף מנזקין דהא נזקין מדאורייתא מעידית מה שאין כן בבע"ח וההוא דהכותב ה"פ ההוא תולה מעותיו בעכו"ם הוה פירוש מעיקרא כששאלו ממנו אמר שכל נכסיו של עכו"ם הן הקרקע הן דברים אחרים ועכשיו אומר שקרקע זו שלו והלכך לפי שעשה שלא כהוגן אומרים לו שימכרנה שמא אינה שלו אלא של אחר ורוצה לפטור עצמו בממון אחרים לכך אומרים לו כיון שאתה אומר שהיא שלך מכור אותה והבא מעות והא דאמר התם לבע"ח מסלק בזוזי התם ודאי מאחר שיש לו זוזי מוטב שיתן זוזי לבע"ח מלאשה כדמסיק התם יותר משהאיש רוצה לישא כו' והכא אי איתנהו להנהו זוזי צריך להחזירם כיון שהוא מקח טעות ולא דמי להלואה דהלואה להוצאה ניתנה ומרגלא בפומיה דר"ת דג' דינים יש בבע"ח אי אית ליה זוזי לא מצי מסלק ליה אלא בזוזי ואי לית ליה לא אמרין ליה טרח ואייתי זוזי אבל בנזקים אפילו אית ליה מצי לסלוקי במאי דבעי דכל מילי מיטב הוא כרב פפא וכרב הונא בריה דרב יהושע ובפועל אפילו לית ליה זוזי א"ל זיל טרח ואייתי זוזי דתנן בהבית והעלייה (ב"מ דף קיח.). השוכר את הפועל לעשות עמו בתבן ובקש וא"ל טול מה שעשית בשכרך אין שומעין לו ואפילו לית ליה זוזי דהא אמר בגמרא דאיצטריך לאשמועין דלא נימא ממרי רשותך פארי אפרע והיינו היכא דלית ליה זוזי דבעל חוב אי אית ליה זוזי לא מצי לסלוקי בשאר מילי כדאיתא בהכותב, רבינו תם.